

[Camre.]

sikring om, at atommagterne har til hensigt så hurtigt som muligt at nå frem til en standning af kernevåbenkapløbet.

Vi må udtrykke vor tilfredshed med, at traktaten fremmer den fredelige udnyttelse af kernevåben, idet den pålægger alle underskrivere at delagtiggøre de øvrige underskrivende lande i deres erfaring om den fredelige udnyttelse af kerneenergi og at samarbejde om videreudviklingen af kerneenergien, herunder under særlig hensyntagen til udviklingsområderne.

Frankrig har som bekendt ikke ønsket at være medunderskriver, hvilket dog i og for sig ikke forringer traktatens værdi, fordi Frankrig ikke kan formodes at ville medvirke til en spredning. Den kinesiske Folkerepublik har ikke haft muligheden for at underskrive, fordi Kina som bekendt på urimelig vis er repræsenteret i FN af regeringen på Formosa. Det vil vi gerne beklage, men vi erkender, at Kina heller ikke kan siges at have til hensigt at sprede kernevåben.

Det har lige siden atomvåbnenes opfindelse været vort håb, at der ikke skete nogen udvidelse i antallet af atommagter. Vi er nu nået til tallet 5, og jeg tror, at det må betegnes som den yderste grænse for antallet af atommagter, hvis katastrofen skal forhindres. Faren ved yderligere spredning af atomvåben til flere stater er så uhyre, at vi må udtrykke vor tilfredshed med, at vi nu er nået så langt som til denne traktat. Nedrustningsbestrebelse må naturligvis gå videre, og jeg tror, at denne traktat er et af de skridt fremad mod større gensidig forståelse og afspænding, som er en forudsætning for at komme videre på nedrustningsvej. Jeg tror, at traktaten er en vigtig del af den udvikling, som kan give vor fremtid noget lysere perspektiv.

På den baggrund kan jeg give mit partis helhjertede tilslutning til ratifikationen af den foreliggende traktat.

Bøgholm: Det er en af historiens fundamentale love, at fælles fjende gør ven. Atomt er gennem sine frygtelige ødelæggelsesmuligheder kommet til at stå som en fælles fjende for USA og Sovjetunionen og har derigennem ført til, om ikke venskab, så dog i alt fald visse former for globalt

samarbejde, de næppe ellers var nået frem til. Der er for mig ingen tvivl om, at der både i Washington og i Moskva er ønske om at undgå en verdensomspændende konflikt, der ville få sit præg gennem indsats af atomvåben, og det er på denne baggrund, at traktaten om ikke-spredning af kernevåben må ses. Den kan blive et vigtigt led i den aktive fredspolitik, det er en af vor generations største opgaver at udføre. Det kan vel med rette beklages, at den ikke gennemførtes for 4-5 år siden, da atomforskningen ikke var nået så vidt og navnlig ikke havde fået det omfang, den har i dag.

Det gælder om adskillige stater, der i dag er uden atomvåben, at de i løbet af få år vil være i stand til at skabe et sådant, selv om det ville blive af ringe omfang, men selve det forhold, at et betydeligt antal stater kom til at råde over kernevåben, ville skabe en fare for overilede handlinger, forsøg på at benytte atomare muligheder over for lande, der er uden sådanne. Det kan ikke nægtes, at selv indsatsen af atomvåben i ringe omfang ville kunne medføre faren for en større, måske altomfattende atomkrig.

Derfor tillægger mit parti det af den højtærede nedrustningsminister forelagte forslag til folketingsbeslutning om ratifikation af ikke-spredningsaftalen om kernevåben en meget stor betydning. Det kan med rette indvendes, at denne traktat betyder en stærk understregning af supermagternes ganske særlige stilling, og at dette set fra et lille lands synspunkt vel ikke er særlig ønskeligt. Men heroverfor står den kendsgerning, at denne traktat, om den føres ud i livet i overensstemmelse med sine forudsætninger, vil kunne blive et ikke uvæsentligt bidrag til verdensfreden.

Det kan fra et dansk — om man vil, et ensidigt dansk — synspunkt ikke siges, så vidt jeg kan se det, at der kan næres betænkeligheder ved en ratifikation. Jeg forstår, at et land som Indien nærer betænkeligheder, da det gennem en ratifikation må give afkald på muligheden for at skabe et nationalt atomforsvar uden til gengæld at få internationale garantier. Dette forhold vejer desto stærkere til for Indien, eftersom Kina ikke er medunderskriver. Men for Danmark er forholdet det, at NATO-garantierne løber uændret videre og indebærer alliancen med verdens stærkeste atommagt.